

Sygn. akt XI W 3612/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Izabela Łyszcz, K. K. (1)

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 24 marca 2015 r., 8 maja 2015 r. i 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **A. B.**

syna J. i H. z d. W.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 7 lutego 2014 roku około godz. 18:30 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 P., w ten sposób, że kierując samochodem marki F., nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem M., nr rej. (...), uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86§1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

I. obwinionego **A. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając, że dopuścił się go na drodze publicznej, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1597,42 (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt siedem 42/100) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kosztów opinii biegłego oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3612/14

UZASADNIENIE

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lutego 2014 roku ok. godz. 18:30 A. B. kierował samochodem osobowym marki F. o nr. rej. (...), jadąc po drodze publicznej w W. ul. (...) prawym, skrajnym pasem prowadzącym ze Ś. w kierunku M.. Pasażerami tego samochodu były M. B. (1) i M. B. (2). A. B. jechał skrajnym prawym pasem przeznaczonym do skrętu w prawo na estakadę T., jezdnią o trzech pasach ruchu w kierunku jazdy, w którym się poruszał, gdzie dwa pozostałe pasy ruchu, a więc lewy i środkowy prowadziły na wprost w kierunku M.. Dojeżdżając do początku tejże estakady, podczas

wykonywania manewru zmiany pasa ruchu ze skrajnego prawego, na środkowy pas ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa E. K., kierującej samochodem osobowym marki M. o nr. rej. (...), która poruszała się prawidłowo środkowym pasem ruchu, na który on zamierzał wjechać. W wyniku tego doprowadził on do zderzenia obu pojazdów, powodując niebezpieczeństwo w ruchu drogowym. W wyniku kolizji w pojeździe marki M. uszkodzeniu uległy część środkowa i tylna prawego boku nadwozia oraz uszkodzone zostało prawe lusterko boczne. W samochodzie marki F. uszkodzeniu uległy lewy przedni błotnik, lewy narożnik zderzaka przedniego, kołpak lewego przedniego koła. Po zaistniałej kolizji kierowcy zatrzymali się, a następnie zjechali w okolice przystanku autobusowego znajdującego się niedaleko miejsca zaistniałego zdarzenia drogowego. W związku z tym zdarzeniem spisane zostało w dwóch egzemplarzach stosowne oświadczenie. Z oświadczenia tego wynikał fakt zaistnienia kolizji i uszkodzenia obydwu pojazdów, a także wcześniejsze uszkodzenia pojazdu marki M.. Kierujący na miejsce zdarzenia nie wzywali Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia A. B. (k. 21, k. 82-84), zeznania E. K. (k. 4v-5v, k. 84-86, k.111, protokół rozprawy na CD k. 183-184), częściowo zeznania M. B. (1) (k. 107-108), częściowo zeznania M. B. (2) (k. 108-110), zeznania D. K. (k. 110-111), opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego A. A. (k. 145-179), protokół ustnego przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2), oświadczenie (k. 6), dokumentację fotograficzną (k. 7), protokół oględzin (k. 8), dokumentację zdjęciową (k. 22), protokół oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 23-27), częściowo akta szkodowe na CD k. 71) częściowo dokumentację zdjęciową (k. 80), dokumentacje zdjęciowe na płytach CD (k. 90 i k. 116).

A. B. w chwili czynu miał 67 lat. Jest żonaty, ma dwoje, dorosłych dzieci, a na jego utrzymaniu nikt nie pozostaje. Z zawodu jest radcą prawnym. Jest emerytem, bez majątku, osiągającym miesięczny dochód ok. 4000 zł. Jest osobą niekaraną za wykroczenia drogowe (dane osobowo-poznawcze k. 20, k. 34, k. 81, zapytanie o ukaranie k. 28).

W toku czynności wyjaśniających (k. 21) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jechał jadąc prawym pasem ulicy prowadzącej ze Ś. do W., widząc prawoskręt włączył kierunkowskaz lewy i wjechał na środkowy pas do jazdy na wprost. Następnie przejeżdżając tym pasem kilkanaście metrów widząc po prawej stronie znak drogowy ograniczający prędkość do 40 km/h z taką prędkością się poruszał. Ponadto wyjaśnił, iż we wskazanym miejscu droga ogranicza się do dwóch pasów, tj. jeden to ten, na który obwiniony wjechał, natomiast drugi to pas po jego lewej stronie. Następnie wyjaśnił, iż znajdując się na wysokości dwóch blozków betonowych widocznych pod mostem po stronie lewej i kończącym się rzędzie blozków po stronie prawej w miejscu (za stojącą po prawej stronie postacią widoczną na dołączonym do protokołu przesłuchania zdjęciu), pojazd który prowadził został zaczepiony przez jadący lewym pasem samochód marki M. prowadzony przez E. K.. Według relacji obwinionego prowadząca pojazd marki M. zaczepiła swoim prawym lusterkiem o lewe lusterko jego samochodu marki F. oraz otarła lewy, przedni błotnik jego pojazdu. Obwiniony wyjaśnił również, iż E. K. po zatrzymaniu się oświadczyła, że bardzo spieszy się na egzamin i dlatego jeździ dość szybko. Obwiniony wyjaśnił także, iż lusterko samochodu F. zostało tylko przekrecone, jednakże nie zostało w ogóle uszkodzone, natomiast środek lusterka samochodu marki M. był pusty. Poza tym wyjaśnił, iż M. posiadał wgniecenie na prawym boku tylnych drzwi, jednakże zaznaczył, iż E. K. oświadczyła, że jest to wgniecenie z poprzedniego wypadku. Prócz tego według obwinionego samochód marki M. w wyniku zaczepienia o przedni, lewy błotnik F. miał zarysowania na prawym, przednim błotniku. Obwiniony wyjaśnił następnie, iż po zaistniałej kolizji drogowej, E. K. napisała oświadczenie o zdarzeniu w dwóch egzemplarzach wręczając mu jeden, a drugi pozostawiła dla siebie. W dalszej kolejności obwiniony odnosząc się do treści zarzutu wyjaśnił, iż w chwili zdarzenia nie zmieniał pasa ruchu, jak również nie wymuszał pierwszeństwa innemu pojazdowi. M., który zaczepił o jego samochód poruszał się pasem równoległym od jego pasa, jechał szybko i nie dostosował prędkości do znaku ograniczenia 40 km/h. Obwiniony stwierdził, iż możliwe było, że kierująca M. nie zobaczyła odpowiednio wcześniej stojących po lewej stronie blozków betonowych i nagle chciała zmienić pas na prawy. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach podniósł także, iż jadąc wcześniej pasem do prawoskrętu nie miał żadnych ograniczeń, aby włączyć się na środkowy pas do jazdy na wprost. Wyjaśnił, że włączając lewy kierunkowskaz upewnił się o możliwości wjazdu na pas środkowy i przejechał tym pasem kilkanaście metrów zanim doszło do kolizji.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 roku (sygn. akt XI W 3612/14) obwiniony został skazany za zarzucany mu czyn na karę grzywny w wysokości 500 złotych oraz obciążony kosztami sądowymi w kwocie 100 złotych (k. 50).

Sprzeciw od tego wyroku, w ustawowym terminie wniósł obwiniony, wnosząc o rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (k. 55).

Na rozprawie głównej (k. 82-84) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W całości poparł wyjaśnienia złożone w trakcie czynności wyjaśniających. Ponadto zgłosił zastrzeżenia do oświadczenia z k. 6 sporządzonego przez E. K.. Następnie przedłożył dokumentację fotograficzną, na której przedstawił uszkodzenia swojego samochodu. Obwiniony posługując się załączonymi zdjęciami wyjaśnił, w jakim miejscu doszło do przedmiotowego zdarzenia drogowego oraz w jaki sposób poruszał się swoim samochodem. Zaznaczył przy tym także na dokumentacji zdjęciowej na jakiej wysokości drogi się znajdował, a także miejsce, gdzie doszło do przytarcia jego samochodu przez E. K.. Według obwinionego nie naruszył on dyspozycji art. 86 § 1 kw i art. 22 ust. 1 i 4 Pord i nie przyczynił się absolutnie do zaistniałego zdarzenia. Jego zdaniem to E. K. go przytarła, a lusterko jego samochodu zamknęło się w drugą stronę. Obwiniony wyjaśnił również, że jego samochód zderzył się lewą stroną, a pojazd oskarżycielki posiłkowej prawą stroną. Na skutek tego zderzenia lusterko E. K. wyleciało ze środka oraz powstały obtarcia takie, jak w dokumentacji zdjęciowej. Według relacji obwinionego oskarżycielka posiłkowa jechała dosyć szybko. Obwiniony dodał, iż gdyby sam jechał z taką prędkością jak E. K., to uderzenie byłoby silniejsze, a lusterka byłyby pourywane. Ponadto obwiniony wyjaśnił, iż E. K. po zdarzeniu poinformowała go o tym, iż spieszy się na egzamin. Obwiniony stwierdził także, iż jechał skrajnym prawym pasem przeznaczonym do skrętu w prawo na „ślimak” T.. Dalej wyjaśnił, iż widząc wcześniej skręt, wrzucił kierunkowskaz i wjechał na pas środkowy. Nie wrzucił kierunkowskazu w połowie zakrętu w lewo, tylko wcześniej, zmienił pas na linii przerywanej. Obwiniony stwierdził również, że oskarżycielka posiłkowa jechała pasem skrajnym lewym, a on nie zajechał jej drogi. Według niego, gdyby zajechał drogę pani K., to ona uderzyłaby w niego z tyłu na przykład w jego lewy tylny bok lub lewe tylne drzwi. Obwiniony wskazał też, że E. K. w momencie, kiedy jest zwężenie, mogła nie widzieć żółtej linii i pojechać zgodnie z białą linią przerywaną i w związku z tym, jak zauważyła zwężenie, podjęła manewry obronne i przytuliła się do niego. Obwiniony wyjaśnił, iż widział te linie, nie jechał szybko, widział znak 40km/h i gdyby jechał z szybkością E. K. pourywałyby się lusterka. Obwiniony jechał wówczas z córką M. B. (2) i żoną M. B. (1).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego (k. 21, k. 82 - 84) Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo. Wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w którym wskazywał on fakt zaistnienia kolizji, podawał uczestników zdarzenia, a także okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia już po kolizji obu pojazdów, znalazły pełne potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd nie znalazł również podstaw do podważania jego twierdzeń, że jego pojazd od chwili kolizji nie był naprawiany. Co do tych okoliczności nie było podstaw do podważania wiarygodności wyjaśnień obwinionego, nie były to również kwestie sporne pomiędzy stronami postępowania, które nie negowały tych okoliczności. Sąd za niewiarygodne uznał natomiast wyjaśnienia obwinionego dotyczące przebiegu samej kolizji, w tym miejsca, gdzie do niej doszło oraz pasów, którymi poruszały się oba pojazdy w chwili zderzenia. W tym zakresie jego wyjaśnienia należało uznać jedynie za linię obrony. Wskazać należy, że wyjaśnienia w tej części nie korespondowały z wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z obiektywną opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego. Należy jedynie na marginesie zauważyć, albowiem szczegółowa ocena opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego przedstawiona została w dalszej części uzasadnienia, że z wniosków tejże opinii wynika, że wersja lansowana przez obwinionego, w przeciwieństwie do wersji wskazywanej przez oskarżycielkę posiłkową nie znajduje potwierdzenia w ujawnionych uszkodzeniach obydwu pojazdów. Mając to na względzie Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego odnośnie przebiegu przedmiotowej kolizji, albowiem nie korespondowały one z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania E. K. (k. 4v-5v, k. 84-86, k. 111, rozprawa na CD k. 183-184). Świadek ten – oskarżycielka posiłkowa – była uczestnikiem przedmiotowej kolizji drogowej. W ocenie Sądu zeznawała ona w sposób

spójny i logiczny. Jej zeznania w pełni korespondują również z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. W szczególności przedstawiona przez nią wersja zdarzenia drogowego została potwierdzona przez dowód w postaci opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. W kontekście całego materiału dowodowego Sąd nie znalazł żadnych podstaw do uznania, aby zeznania oskarżycielki posiłkowej były nieobiektywne.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania D. K. (k. 110 - 111). Świadek ta jest matką oskarżycielki posiłkowej, a zarazem osobą, do której oskarżycielka zaraz po zaistniałej kolizji zadzwoniła. Jej zeznania w pełni korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Mimo, iż świadek jest osobą najbliższą dla oskarżycielki posiłkowej, jej zeznania należało uznać za obiektywne. Wskazała ona przy tym informacje, które otrzymała od oskarżycielki posiłkowej, albowiem nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia. Niemniej jednak jej zeznania, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy uznać należało za w pełni wiarygodne.

Zeznania M. B. (1) (k. 107-108) i M. B. (2) (k. 108 – 110) w częściach, w których wskazują, iż doszło do rozpoznawanej kolizji drogowej oraz jakie osoby brały w niej udział, a także przebiegu zdarzenia już po kolizji, w ocenie Sądu, należało uznać za wiarygodne. W tym zakresie bowiem korespondują one z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, a żadna ze stron postępowania ich w tych częściach nie kwestionowała. W pozostałym zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia, w tym w szczególności miejsca kolizji, zdaniem Sądu, zeznania tych świadków należało uznać za niewiarygodne. Zeznania tych świadków potwierdzały wersję zdarzenia przedstawioną przez obwinionego, a M. B. (1) i M. B. (2) były pasażerkami samochodu kierowanego przez obwinionego w chwili kolizji. Zeznania tych świadków odnośnie przebiegu kolizji nie znajdują potwierdzenia w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Należy także zauważyć, że M. B. (1) jest żoną obwinionego, a M. B. (2) jego córką. Osoby te są osobami najbliższymi dla obwinionego. W ocenie Sądu miały one interes w tym, aby przedstawić wersję jak najbardziej korzystną dla obwinionego, aby mógł on uniknąć odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Mając na względzie pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, zeznania tychże świadków w ocenianym zakresie były subiektywne i nie mogły zostać uznane za wiarygodne.

Sąd za wiarygodny w pełni uznał dowód w postaci pisemnej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego A. A. (k. 145 - 179). Opinia ta, w ocenie Sądu, była jasna, kompletna oraz sporządzona została przez kompetentną osobę w oparciu o specjalistyczną wiedzę. Poza tym biegły w sposób w pełni transparentny przedstawił metody badawcze, którymi się posłużył. Zdaniem Sądu nie było podstawy do podważania wniosków opinii. Argumentacja biegłego zawarta w opinii była w pełni przekonująca i znalazła również potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Ponadto żadna ze stron postępowania nie kwestionowała tejże opinii. Z wniosków tej opinii wynika, że wiarygodna była wersja oskarżycielki posiłkowej, zgodnie z którą do kolizji przyczyniło się zachowanie obwinionego kierującego samochodem marki F., który nie zachował szczególnej ostrożności przed podjęciem przez niego manewru zmiany pasa ruchu z prawego skrajnego na środkowy pas i nie ustąpił pierwszeństwa jadącej środkowym pasem ruchu tej jezdni kierującej samochodem M., na który to pas ruchu zamierzał wjechać. Należy przy tym zauważyć, że wersja obwinionego nie została uznana za wiarygodną, albowiem uszkodzenia obydwu pojazdów wskazywały, że do zderzenia nie mogło dojść w okolicznościach przez niego wskazywanych. W takim przypadku bowiem uszkodzeniu uległy również przedni prawy błotnik samochodu marki M., a takich uszkodzeń nie ujawniono. Z wiarygodnych zeznań oskarżycielki posiłkowej wynikało przy tym, że nie naprawiała ona uszkodzeń samochodu poza reperacją lusterka. Poza tym biegły w swojej opinii w sposób w pełni przekonujący przedstawił przebieg i miejsce kolizji, pasy ruchu, którymi poruszali się obwiniony i oskarżycielka posiłkowa, a także technikę i taktykę jazdy obu uczestników przedmiotowej stłuczki, w tym błędy popełnione przez obwinionego. W ocenie Sądu, mając na względzie pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a także argumentację zawartą w przedmiotowej opinii, nie było żadnych powodów, aby podważać jej wiarygodność.

Sąd za wiarygodną w części uznał dokumentację zdjęciową z koperty na k. 80. O ile nie sposób podważać autentyczności samych zdjęć przedstawionych przez obwinionego, czego nie czyniły strony postępowania, to nie sposób jest dać wiarę zaznaczonemu w tej dokumentacji miejscu zderzenia, które potwierdzało wersję przedstawioną przez obwinionego. Podkreślić przy tym należy, że miejsce to zaznaczone zostało przez obwinionego i świadków M. B. (1) i M. B. (2). W tym zakresie wyjaśnienia i zeznania tych osób zostały uznane za niewiarygodne,

albowiem nie korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Mając to na względzie, także informacje wynikające z dokumentacji zdjęciowej odnośnie miejsca zdarzenia wskazywanego przez obwinionego i tychże świadków nie mogły zostać uznane za wiarygodne, albowiem nie znajdowały one potwierdzenia w innych wiarygodnych dowodach i naniesione zostały na tę dokumentację w związku z wyjaśnieniami obwinionego i zeznaniami tych świadków. W pozostałym zakresie brak było podstaw do podważania wiarygodności informacji wynikających z tej dokumentacji, w tym także miejsca zdarzenia wskazywanego przez oskarżycielkę posiłkową, której zeznania uznano za wiarygodne.

Analogicznie należało odnieść się do dowodu w postaci akt szkodowych na CD (k. 71). O ile brak było jakichkolwiek podstaw do podważania autentyczności tej dokumentacji, o tyle nie sposób było dać wiarę informacjom w niej zawartym odnośnie okoliczności zdarzenia wskazywanych przez obwinionego. W tym zakresie, z takich samych powodów jak w przypadku dokumentacji zdjęciowej z k. 80, wersja przedstawiona przez obwinionego, a wynikająca ze zgłoszenia przez niego szkody, uznana została za niewiarygodną. W pozostałym zakresie dowód w postaci akt szkodowych był wiarygodny, albowiem w korespondował z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, a strony postępowania nie kwestionowały informacji w nim zawartych.

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2), oświadczenia (k. 6), dokumentacji zdjęciowej (k. 7), protokołu oględzin (k. 8), dokumentacji zdjęciowej (k. 22), protokołu oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 23 - 27), zapytania o ukaranie (k. 28), dokumentacji zdjęciowej (k. 90), dokumentacji zdjęciowej (k. 116). W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wiarygodności tych dokumentów. Strony nie podważały przy tym autentyczności tych dokumentów i prawdziwości informacji w nich zawartych, a także legalności i prawidłowości czynności, w związku z którymi część tych dokumentów została sporządzona.

W ocenie Sądu, nie podważając ich wiarygodności, dokumenty w postaci: pisma z HDI (k. 38), pism ubezpieczyciela (k. 42, k. 44, k. 45, k. 47, k. 48, k. 67, k. 104), informacji z (...) (k. 103), notatki urzędowej (k. 139) oraz informacji z Policji (k. 140), nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Dowody te związane były między innymi z podjętymi przez Sąd czynnościami mającymi na celu ustalenie, czy w sprawie toczyło się postępowanie związane z naprawieniem szkody przez ubezpieczyciela, czy sporządzana była jeszcze inna dokumentacja zdjęciowa. Ponadto dokumentacja ta związana była także z ustalaniem przez ubezpieczyciela zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej w toku niniejszego postępowania.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego uznał, że obwiniony w dniu 7 lutego 2014 roku około godz. 18:30 w W. na drodze publicznej, ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem M. o nr. rej. (...), uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd zmieniając nieznacznie opis czynu doprecyzował jedynie, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu na drodze publicznej, którą niewątpliwie była i jest ul. (...) w W., a elementu tego zabrakło w zarzucie zawartym we wniosku o ukaranie. Czyn obwinionego wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, albowiem na drodze publicznej, nie zachowując szczególnej ostrożności, spowodował on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zachowaniem swym naruszył przy tym zasady ruchu drogowego określone w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony przy zmianie pasa ruchu powinien zachować szczególną ostrożność, obserwować w dostatecznym stopniu sytuację drogową za swoim pojazdem i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi kierowanemu przez oskarżycielkę posiłkową. Wbrew temu obowiązkowi, A. B. przy zmianie zajmowanego pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie, na który zamierzał wjechać. Zachowanie oskarżycielki posiłkowej należało uznać za prawidłowe. W związku z tym, w ocenie Sądu, w żaden sposób nie przyczyniła się ona do przedmiotowej kolizji. Osobą odpowiedzialną za zaistniałe zderzenie pojazdów był wyłącznie obwiniony.

Zgodnie z art. 6 kw wykroczenie może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. W niniejszej sprawie uznać należało, że obwiniony dopuścił się czynu działając z winy nieumyślnej w formie niedbalstwa. Nie miał on bowiem żadnego zamiaru popełnienia przedmiotowego czynu. Zobowiązany był jednak do właściwego zachowania na drodze, zgodnie z zasadami ruchu drogowego. Powinien on w sposób odpowiedni obserwować sytuację na drodze, w tym ruch innych pojazdów, czego nie uczynił. Miał również obowiązek zachować przy zmianie pasa ruchu szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdom jadącym po pasie, na który zamierzał wjechać, czego również nie uczynił. Poza tym obwiniony jest osobą dorosłą, posiadającą prawo jazdy i znającą przepisy ruchu drogowego. Nie ma więc żadnych podstaw, aby uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy miałby nie ponosić winy za zaistniałe zdarzenie.

Zdaniem Sądu czyn był szkodliwy społecznie. Należy mieć na względzie, że obwiniony naruszył reguły ostrożności związane z bezpieczeństwem ruchu drogowego, powodując stłuczkę. Zważyć należy, że przepisy ruchu drogowego mają na celu zapewnienie porządku na drodze i bezpieczeństwa uczestnikom ruchu drogowego i postępowanie wbrew tym regułom powodować może niebezpieczne zdarzenia drogowe, co też w niniejszej sprawie miało miejsce. Poza tym w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia pojazdów, a więc powstały również szkody majątkowe.

Sąd mając na względzie okoliczności przedmiotowej sprawy, nieumyślną winę obwinionego, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz sytuację majątkową obwinionego uznał, że w adekwatną będzie kara grzywny w wysokości 300 złotych i taką karę wymierzył. Obwiniony nie dopuścił się wykroczenia z premedytacją, a było ono wynikiem jedynie jego niedbalstwa. W ocenie Sądu kara ta jest odpowiednia, mając na względzie sytuację majątkową obwinionego, jak również jeżeli chodzi o kwestie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie, na które złożyły się: zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, opłata w kwocie 30 zł oraz koszty pisemnej opinii biegłego w kwocie 1497,42 zł. W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów sądowych w sprawie chociażby w części, mając na względzie jego wysokie dochody.